

РЕШЕНИЕ

№ 18846

гр. София, 09.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4053** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 45в, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. С., гражданин на К. М., настанен в помещение от затворен тип на ДАБ при Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ), [населено място] срещу Решение № РПЗТ – 18 от 27.03.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на чужденецът е настанен в помещение от затворен тип.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Според изложеното административният орган, издавайки оспореното решение, неоснователно се е позовал на писмо на Държавна Агенция „Национална Сигурност” (ДА „НС”), като е приел, че същото има обвързващ характер. Според оспорващия, предвид на обстоятелството, че в Директива 2013/33/ЕС не е предвиден максимален срок на задържане, честа практика органите на ДАБ е това задържане да продължава за неопределен и продължителен срок, с което се нарушават основни права на задържаното лице. Твърди се, че Решение № РПЗТ – 18 от 27.03.2025 г. е необосновано и немотивирано, предвид на това, че съдържа препратки към писмо на ДА „НС”. Административният орган се е позовал на Решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. В случая, писмото на ДА „НС” не е приложено към преписката, което лишава възможността, задържаното лице да се запознае с мотивите, изложени в него и да организира защитата си. В тази връзка в жалбата се съдържа позоваване на практиката на ЕСПЧ и по-точно на делото Ал-Н. срещу България, в което съдът изрично посочва, че засегнатото лице следва да може да оспори твърдението на държавните органи, че е заплаха за националната сигурност. Не е взето и предвид обстоятелството, че Х. С. принадлежи към уязвима група. Същият към момента на задържането

му е бил с влошено здравословно състояние – счупване на гръбначен стълб и десен долен крайник, което се установява от медицинските документи, приложени към жалбата. Същият се нуждае от особени грижи и рехабилитация, които не биха могли да му бъдат осигурени в условията на задържането. На последно място се сочи, че подходящо в случая би било прилагането на алтернативни мерки, които не биха засегнали свободата на придвижване на търсеция закрила.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се яви лично. Видно от приложените призовки, той е бил освободен от СДВНЧ и е бил настанен в общежитие от открит тип при ДАБ, което е напуснал самоволно и е в неизвестност. Назначеният му по реда на ЗПП процесуален представител, адвокат А. поддържа жалбата.

Ответникът не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Г. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП 23917/27.03.2025 г. до Държавната агенция за бежанците Х. С., е поискал предоставяне на международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 23917/27.03.2025 г. и е следвало да бъде проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 07.04.2025 г. с Х. С. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол.

До напускането си на М. е живял в [населено място]. Там и в момента живее и семейството му. Баща му е починал, но има по-малки братя. Майка му е принудена да работи много, за да издържа семейството. Самият той е работил в строителството, като е поставял дограма. Много се трудил, но заплащането било минимално. Напуснал е М. със самолет за Т., останал е малко и е решил да се прехвърли в България. Преминал нелегално, като прескочил граничната ограда, но паднал и си счупил крака.

За да издаде оспореното решение, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че според изпратено от ДА „НС” писмо вх. № 2-37/26.03.2025 г., Х. С., представлява заплаха за националната сигурност, поради което следва да бъде настанен в помещение от затворен тип, докато трае производството по предоставяне на международна закрила.

Съдът служебно изиска от ДА „НС” и същото беше докладвано по време на проведеното по делото открито заседание, заедно с писмо № 2-37/26.03.2025 г. и № М-6-37/26.03.2025 г.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на Х. С. на 27.03.2025 г. Жалбата е подадена в АССГ на 10.04.2025 г. (вх. № 8929), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Х. С. представлява заплаха за националната сигурност, поради което е упражнил правомощията си по чл. 45в, ал. 1 от ЗУБ.

Съгласно приложимата норма на чл. 45а от ЗУБ за своевременно разглеждане на молбата за международна закрила или за осигуряване участието на чужденеца, търсещ такава закрила, председателят на Държавната агенция за бежанците или оправомощено от него длъжностно лице може да разпреди задължително явяване на чужденеца на всеки две седмици по време на производството пред длъжностно лице от агенцията. В чл. 45б, ал. 1 ЗУБ е предвидено, че когато не може да бъде ефективно приложена мярката по чл. 45а и след преценка на обстоятелствата в конкретния случай, чужденец, търсещ международна закрила, може да бъде настанен временно и за възможно най - кратък срок в център от затворен тип, при наличие на някоя от изрично посочените в т. 1 – т. 4 предпоставки, включително за установяване на фактите и обстоятелствата, на които се основава молбата за международна закрила, когато това не може да се извърши по друг начин и има опасност чужденецът да се укрие. Настаняването се извършва с решение на председателя на ДАБ, след преценка за принадлежността на чужденеца към уязвима група (чл. 45в, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ).

Процесното Решение № РПЗТ – 18 от 27.03.2025 г. е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 45в, ал. 1 от ЗУБ – Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС

Административният орган правилно е преценил наличие на материалноправните предпоставки, установени с чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За да се пристъпи към прилагане на мярката по чл. 45б ЗУБ за временно настаняване в център от затворен тип, следва да е изпълнено изискването по ал. 1 на същата норма - да не може да бъде приложена ефективно мярката по чл. 45а от същия закон.

Противно на твърденията в жалбата, административният акт съдържа фактически и правни основания за издаването му, доколкото няма нормативно изискване мотивите на решението да възпроизвеждат конкретните обстоятелства, въз основа на които са установени действия и/или поведение, възприети като застрашаващи националната сигурност от компетентния национален орган и са отразени в представената информация от ДАНС. Позовавайки се на изключителното правомощие на ДА „НС” по отношение на преценката дали кандидатът за международна закрила представлява заплахата за националната сигурност и на задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, административният орган е посочил в мотивите на решението, че фактическите данни, въз основа на които е приел наличието на основанията по чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се съдържат именно в постъпилото писмо вх. № 2 -37 от 26.03.2025 г.

В разглеждания казус, след преценка на обстоятелствата, а именно цитираното писмо на ДА „НС”, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че оспорваният представлява заплахата за националната сигурност.

Легалната дефиниция на понятието "национална сигурност" е дадена в разпоредбата на чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност, към която препраща и нормата на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за Държавната агенция "Национална сигурност". Необходимостта предоставената информация от ДА „НС” да бъде защитена чрез съответния гриф за сигурност, по реда на Закона за защита на класифицираната информация, е препятствала временно възможността на жалбоподателя да се запознае с нея, непосредствено преди постановяване на оспореното Решение. Осигуряването на тази възможност в хода на съдебното производство, след изискването и представянето на информацията от ДА „НС”, според настоящия съдебен състав в достатъчна степен обезпечава ефективното упражняване на правото на защита, поради направените в тази връзка възражения в жалбата са неоснователни.

Съдът не констатира допуснатото нарушение и при прилагане на материалния закон, както и в преценката на административния орган за наличие на основанията за прилагане на мярката по чл. 45б от ЗУБ. В този аспект, от съществено значение е обстоятелството, че се касае за временна

мярка, имаща за основна цел "своевременно разглеждане на молбата за международна закрила", но при гаранции, обезпечавщи "защитата на националната сигурност". Съдът не може да не вземе предвид обстоятелството, отразено в цитираното писмо на ДА „НС“, че търсещият закрила е заподозрян в съпричастност към тежко престъпление и принадлежност към организирана група за извършване на престъпления. Преценката дали даден кандидат за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност е изключително правомощие на ДА „НС“, съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС. Осъществяването на ефективен съдебен контрол, по реда на чл. 45в, ал. 5 от ЗУБ, не предполага проверка на източниците на информация, използвани от органите на ДА „НС“ при изготвяне на становището по чл. 58, ал. 10 от ЗУБ поради спецификата на функционалните им компетентности.

Принудителната мярка е наложена при спазване на административно -производствените правила, въз основа на обективен анализ на релевантните фактически обстоятелства в контекста и на предоставената информация от ДАНС като е отчетено, че чужденецът не принадлежи към уязвима група, по смисъла на § 1, т. 17 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

В този смисъл, обоснован и съответстващ на индивидуалната преценка на относимите обстоятелства, а и на основната цел на закона – защита на националната сигурност и обществения ред, е изводът на административния орган, че в конкретния случай са налице предпоставките по чл. 45б, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и спрямо жалбоподателя следва да бъде приложена, предвидената в чл. 45б от ЗУБ временна мярка – настаняване в помещение от затворен тип за възможно най-кратък срок до отпадане на основанията по чл. 45б, ал. 1 от ЗУБ. Така определената мярка и ограниченията, свързани с прилагането ѝ са пропорционални на засегнатите права и интереси на жалбоподателя, доколкото имат временен характер, който е обезпечен с нормативно предвидено периодично преразглеждане наличието на основанията по чл. 45б, ал. 1 от ЗУБ по реда на чл. 45 г, ал. 2 – ал. 3 от ЗУБ.

Съдът не констатира допуснато нарушение при прилагане на материалния закон и преценката относно основанията за налагане на мярката по чл. 45б от ЗУБ. В този аспект, от съществено значение е обстоятелството, че се касае за временна мярка, имаща за основна цел "своевременно разглеждане на молбата за международна закрила".

В съответствие с този извод е и предвиденото по чл. 9, пар. 1 от Директива 2013/33, настаняването продължава само докато са приложими основанията за задържане, предвидени по чл. 8, пар. 3 от Директивата, а в пар. 2 на същия чл. 9 е предвидено задължение за надлежно изпълнение на административните процедури, които се отнасят до основанията за задържане. По делото има данни за извършвани административни процедури, относими към установяване наличие или отсъствие на основания за предоставяне на международна закрила – Х. С. е регистриран като лице, търсещо закрила, запознат е с правата му по време на административното производство и с него е проведено интервю, като тези действия са проведени в рамките на десет дни от задържането му. Т.е. в случая, органите на ДАБ са действали разумно, добросъвестно и максимално бързо, за да сведат до минимум срока на настаняването в помещение от затворен тип на оспорващия.

Независимо, че в ЗУБ или в Директива 2013/33/ЕС, регламентираща задържането на кандидат за международна закрила (чл. 8 - чл. 10) не е предвидена възможност настаняването да продължи до приключване на производството по предоставяне на международна закрила, в европейското и българското законодателство изрично е предвидено, че кандидатът се задържа единствено за възможно най-кратък срок и задържането продължава само докато са приложими основанията, предвидени в чл. 8, пар. 3 от Директивата или съответно чл. 45б, ал. 1 от ЗУБ.

Мярката е пропорционална, доколкото е временна, продължава до отпадане на основанията по чл.

45б, ал. 1 от ЗУБ и подлежи на периодично преразглеждане по реда на чл. 45 г, ал. 2-3 ЗУБ.

В настоящото производство не се сочат и други факти, които не са били проверени и обсъдени от административния орган при постановяване на оспореното решение и преценката относно основанията по чл. 45б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материалните правни разпоредби и целта на закона, поради което оспорването следва да бъде отхвърлено.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Х. С., гражданин на К. М., настанен в помещение от затворен тип на ДАБ при Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ), [населено място] срещу Решение № РПЗТ – 18 от 27.03.2025 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на чужденецът е настанен в помещение от затворен тип.

Решението е окончателно.